U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyň: **a) L. K., b) nezl. K. K.,** žalobkyně b) zast. žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, obě zast. JUDr. Renatou Černou Plevákovou, advokátkou, se sídlem Lhota pod Libčany 220, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2012, č. j. 32 Az 33/2011 – 78,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyň JUDr. Renatě Černé Plevákové, advokátce, se sídlem Lhota pod Libčany 220, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2904 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 10. 2011, č. j. OAM-188/ZA-ZA06-PA03-2010, nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v případě žalobkyň se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 6. 2011, která byla zdůvodněna obavami o život a zdraví v důsledku autonehody žalobkyně a) v roce 2004 se starostou obce, známým styky s podsvětím; policie se nehodou odmítla zabývat. Následně záhadně zemřel její tehdejší přítel a někdo jim zapálil dveře od bytu a poté i dům. Na vesnici, kam odešla, byla pronásledována neznámými lidmi a policie ji nařkla z prodeje drog. Odešla proto do České republiky (přicestovala 12. 11. 2004), zde pracovala několik let jako uklízečka a následně požádala o udělení mezinárodní ochrany. Na Ukrajině by se obávala o svoji nezletilou dceru jako žalobkyni b), že by je pronásledovali policisté či bandité; mimoto trpí potížemi se žaludkem a panickými stavy,

užívá antidepresiva. V Česku by chtěla pracovat a probíhá zde řízení o určení otcovství občana České republiky k žalobkyni b), žalobkyně a) s ním má opakované konflikty.

[2] Žalovaný poukázal na to, že žalobkyni a) bylo v minulosti dvakrát uděleno správní vyhoštění, na což vždy reagovala žádostí o udělení mezinárodní ochrany (předmětem nynějšího řízení je druhá ze žádostí); má vystaven zákaz pobytu na území České republiky, v minulosti zde mimoto pracovala bez příslušného povolení. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobkyň o legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky; v průběhu správního řízení neuvedly žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení kterékoli z forem mezinárodní ochrany. Jejich výpovědi navíc hodnotil jako nevěrohodné, neboť v řízení o předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděly podstatně odlišné skutečnosti než v řízení nynějším. Odkázal je na instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránily žalobou ze dne 1. 11. 2011, ve které navrhly, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Současně požádaly o ustanovení advokáta.

[4] Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 4. 11. 2011, č. j. 32 Az 33/2011 – 21, ustanovil zástupkyní žalobkyň pro řízení ve věci soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného JUDr. Renatu Černou Plevákovou (tehdy JUDr. Renatu Plevákovou), advokátku.

[5] V doplnění žaloby ze dne 30. 11. 2011 žalobkyně poukázaly na neschopnost či neochotu ukrajinských orgánů poskytnout jim ochranu, brojily proti závěru žalovaného, že žalobkyně a) nedostatečně usilovala o ochranu u ukrajinských orgánů. Zejména se domnívají, že splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu do vlasti jim hrozí nebezpečí vážné újmy, navíc se nemají kam vrátit; případně by jim měl být udělen azyl, a to s ohledem na zdravotní stav žalobkyně a). Žalovaný se podle nich dostatečně nezabýval situací na Ukrajině. Ohradily se proti tvrzení o rozpornosti výpovědí v řízeních o jednotlivých žádostech.

[6] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 32 Az 33/2011 – 78, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a současně určil odměnu soudem ustanovené advokátky částkou 8640 Kč. V odůvodnění poukázal na § 12 zákona o azylu a konstatoval, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další; žalobkyně a) nebyla ve vlasti politicky činná a neměla tam žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy, nekonkretizovala, kdo by ji v případě návratu hledal. Svoji vlast opustila z čistě osobních pohnutek, v Česku následně čtyři roky pracovala a teprve poté podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to výhradně z důvodu legalizace svého dalšího pobytu, což výslovně potvrdila. Její výpovědi v průběhu řízení vyhodnotil jako rozporné a účelové. Podotkl, že žalobkyně a) se neobrátila na nadřízené složky místní policie na Ukrajině ani na jiné státní orgány. Neztotožnil se ani s námitkou neaktuálnosti použitých zpráv o

situaci v zemi původu. Neshledal rozpor se zákonem ani v neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, když žalovaný nepřekročil meze správního uvážení ohledně možnosti udělit humanitární azyl, zejména se zabýval tvrzenými zdravotními potížemi žalobkyně a). Ztotožnil se i s posouzením otázky udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu a uzavřel, že stěžovatelky pro případ návratu na Ukrajinu nevyslovily žádnou konkrétní obavu, jejich tvrzení byla ryze obecná.

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové se žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) bránily kasační stížností ze dne 6. 12. 2012, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 12. 2012, , ve které navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Podáním z téhož dne navrhly, aby jim byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Poukázaly na zapálení dveří bytu po autonehodě se starostou obce, jakož i domu na vesnici, kam se stěžovatelka a) poté přestěhovala, a na vykonstruované obvinění policií z prodeje drog. Zdůraznily, že se obávají návratu na Ukrajinu, a to pro ohrožení na životě a zdraví. Domnívají se, že jejich pronásledování na Ukrajině naplňuje znaky § 2 odst. 9 věta druhá zákona o azylu. Namítaly nedostatečné prošetření aktuální situace na Ukrajině, neboť odkazy žalovaného na informace z databáze České tiskové kanceláře byly neurčité; měly podle nich být zohledněny i zprávy Amnesty International. Pokud je u Obvodního soudu pro Prahu 5 vedeno řízení o určení otcovství stěžovatelky b) jako dcery stěžovatelky a), bylo by vycestování v rozporu s čl. 7 až 9 Úmluvy o právech dítěte, ve znění opčního protokolu (vyhlášena pod č. 104/1991 Sb., dále jen „Úmluva o právech dítěte“), neboť stěžovatelka b) tato má právo znát svého otce, jakož i právo na jeho péči; mimoto by byl ztížen výkon práv stěžovatelek v tomto řízení. Jsou přesvědčeny o důvodech pro udělění humanitárního azylu, popř. doplňkové ochrany.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 24. 1. 2013 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popř. zamítl jako nedůvodnou. Vyjádřil přesvědčení, že nepřekročil meze správního uvážení při hodnocení důvodů pro udělení humanitárního azylu. Pokud stěžovatelky namítají obavu z pronásledování soukromými osobami, pak tyto skutečnosti netvrdily v řízení o své předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný je přesvědčen, že rozsah informací o zemi původu byl s ohledem na okolnosti případu dostatečný. Vedení soudního řízení na území České republiky v odlišné právní věci pak podleněj není relevantní z pohledu mezinárodní ochrany, neboť její neudělení bez dalšího neznamená povinnost opustit území.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a stěžovatelky jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeny advokátem. V této souvislosti je třeba poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006-117, publikován pod č. 1460/2008 Sb. NSS, podle nichž *„ustanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat.*“ Nejvyšší správní soud proto zvlášť nerozhodoval o návrhu stěžovatelek na ustanovení zástupce, a to zvláště za

situace, kdy zástupkyně ustanovená krajským soudem aktivně hájí práva stěžovatelek, zejména v jejich zastoupení podala doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 12. 2012.

[10] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Pokud by kasační stížnost stěžovatelek svým významem podstatně nepřesahovala jejich vlastní zájmy, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Přijatelnost kasační stížnosti je přitom třeba odlišovat od její přípustnosti, která je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i od důvodnosti kasační stížnosti jako otázky věcného posouzení tvrzených kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatelek jako atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost.

[11] V této souvislosti je třeba poukázat na to, že stěžovatelkám byla soudní ochrana poskytnuta již individuálním projednáním jejich věci před krajským soudem a v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany; tento je podmíněn výše uvedeným přesahem vlastních zájmů stěžovatelek, přičemž tento tzv. neurčitý právní pojem je třeba interpretovat ve světle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud vymezil, že *„přesahem „vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Jinými slovy, není-li dán přesah vlastních zájmů stěžovatelek, zákon neumožňuje, aby Nejvyšší správní soud ve věci jednal a rozhodoval.

[12] Po přezkoumání přijatelnosti kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Ze spisové dokumentace se podává, že v případě stěžovatelek se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 6. 2011, kterou zdůvodnily obavami o život a zdraví v důsledku autonehody stěžovatelky a) v roce 2004 se starostou obce, známým styky s podsvětím; policie se nehodou odmítla zabývat. Následně záhadně zemřel její tehdejší přítel a někdo jim zapálil dveře od bytu a poté i dům na vesnici, kam odešla, byla pronásledována neznámými lidmi a policie ji nařkla z prodeje drog; mimoto trpí potížemi se žaludkem a panickými stavy, užívá antidepresiva. Na Ukrajině by se obávala o svoji nezletilou dceru, že by je pronásledovali policisté či bandité. V České republice by chtěla pracovat a v současné době zde probíhá řízení o určení otcovství

občana České republiky ke stěžovatelce b) jako dceři stěžovatelky a); stěžovatelka a) se obává konfliktů a násilí ze strany otce.

[14] Dále je třeba poukázat na to, že stěžovatelka a) již v minulosti žádala o udělení mezinárodní ochrany, přičemž rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 9. 2009, č. j. OAM-753/VL-07-ZA09-2008, jí žádná z forem udělena nebyla; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, č. j. 28 Az 21/2009 – 40, kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 2 Azs 40/2010 – 114, odmítnuta pro nepřijatelnost. V minulosti žádala rovněž o udělení mezinárodní ochrany svojí nezletilé dceři jako stěžovatelce b), které rozhodnutím ze dne 9. 9. 2009, č. j. OAM-771/VL-07-ZA09-2008, rovněž žádná z forem udělena nebyla; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, č. j. 28 Az 22/2009 – 36, kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 2 Azs 41/2010 – 82, odmítnuta pro nepřijatelnost.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelky v kasační stížnosti neuvedly konkrétní a relevantní důvody, pro které by jim měl být udělen azyl či doplňková ochrana, když bez jakýchkoli podrobností uvedly, že se v případě návratu do země původu obávají policistů nebo banditů, a to v návaznosti na autonehodu z roku 2004, při níž se stěžovatelka a) střetla se starostou obce, známým styky s podsvětím. Takto vyjádřené důvody nelze než označit za zcela obecné, přičemž na tomto závěru nemohou nic změnit ani blíže nepodložená tvrzení, že následně záhadně zemřel tehdejší přítel stěžovatelky a), a že stěžovatelce a) někdo podpálil dveře od bytu a následně i dům na vesnici, kam se přestěhovala, přičemž stěžovatelky všechny tyto útoky spojují se snahou zabránit vyšetřování autonehody. Nespecifikují, jakým konkrétním způsobem stěžovatelka a) usilovala o vyšetřování autonehody a zejména neuvádí, zda se proti nečinnosti místní policie bránila u nadřízených složek, resp. jak reagovala na další útoky na svoji osobu, které se měly odehrávat i po přestěhování na jiné místo na Ukrajině, tedy odehrávající se v jiné obci a spadající pod působnost jiného policejního útvaru. Stěžovatelky rovněž žádným způsobem neuvedly, od koho konkrétně by po návratu na Ukrajinu měly být ohroženy, nijak nespecifikovaly osoby či skupinu potenciálních útočníků a zejména ani jejich napojení na orgány státu.

[16] V této souvislosti je třeba citovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 – 63, podle nichž *„je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu.“* Mimoto lze poukázat např. na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, či ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42.

[17] Pokud stěžovatelky ve správním řízení uvedly, že žádají o azyl předně z důvodu legalizace svého pobytu v České republice, pak je žalovaný správně odkázal na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců. Jak totiž Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47, *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“* Jako azylově irelevantní je třeba hodnotit i argumentaci, že udělením mezinárodní ochrany by rády dosáhly toho, že stěžovatelka a) bude moci v Česku pracovat a bude zde mít zajištěnu odpovídající zdravotní péči, když jinak neuvádí, proč by s ohledem na své potíže se žaludkem a panické stavy nemohla být léčena i na Ukrajině.

[18] Nejvyšší správní soud nemohl připustit meritorní přezkum věci ani na základě obecné námitky nedostatečného prošetření aktuální situace na Ukrajině. Pokud žalovaný vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13. 5. 2009, č. j. 106362/2009/LPTP, ze dne 29. 7. 2009, č. j. 111193/2009/LPTP, a ze dne 19. 1. 2010, č. j. 106362/2009/LPTP, pak takový rozsah informací o zemi původu nelze hodnotit jako nedostatečný. Na tomto závěru nemůže nic změnit, že v napadeném rozhodnutí je pouze obecně odkázáno na zprávy z infobanky České tiskové kanceláře, přičemž však ve správním spise jsou tyto založeny, konkrétně se jedná o zprávy ze dne 16. 3. 2010 a dne 9. 11. 2010 a dále řadu zpráv z října a prosince 2010. Zapracování dalších zpráv Amnesty International, jak požadují stěžovatelky, by bylo již nadbytečné.

[19] Na posouzení kasační stížnosti jako nepřijatelné nemůže nic změnit ani skutečnost, že u Obvodního soudu pro Prahu 5 je pod sp. zn. 18 C 214/2011 vedeno řízení o určení otcovství stěžovatelky b) jako dcery stěžovatelky a). Neudělení mezinárodní ochrany nemůže samo o sobě vést k zásahu do práv podle čl. 7 až 9 Úmluvy o právech dítěte již proto, že toto rozhodnutí samo o sobě neznamená povinnost opustit území České republiky; neudělení mezinárodní ochrany nemůže mít vliv ani na účastenství stěžovatelek v uvedeném řízení. K meritornímu posouzení věci nemohlo vést ani tvrzení, že útoky hrozící po návratu do vlasti lze podle stěžovatelek podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 9 věta druhá zákona o azylu. Nejen totiž, že toto své tvrzení žádným způsobem nekonkretizují, a již tím brání jeho přezkumu, ale navíc se jedná o námitku nepřípustnou, neboť tato byla uplatněna poprvé až v kasační stížnosti, přičemž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* kasační stížnost (resp. v ní uplatněná námitka) není přípustná, opírá-li se *„o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“*

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatelek v kasační stížnosti uvedené a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek, a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. Lze dodat, že pokud stěžovatelky mají i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientovaly na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců, jejichž využití je v jejich případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[22] Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelek pro řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného byla ustanovena usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 11. 2011, č. j. 32 Az 33/2011 – 21, platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu mu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 12. 2012 – ve výši 2100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatelek celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 2400 Kč, tj. 504 Kč. Zástupkyni stěžovatelek bude tedy vyplacena celková částka ve výši 2904 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu